

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/104/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720010448
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6720010448.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., a Štefana Juhása v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin ublíženia na zdraví podľa 155 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 30. januára 2024 o odvolaní obžalovaného A. B. a prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen, proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/35/2020 z 26.04.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/35/2020 z 26.04.2023 bol obžalovaný A. B. uznatý vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 127 ods. 4 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 21.05.2019 v čase okolo 17.00 hod. v meste B., v byte C. X bytového domu na ulici B. B. XXXX, fyzicky napadol druhu svojej matky D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. B. XXXX, F. G. a tak, že vošiel do obývacej izby jeho bytu, kde D. E. sedel na gauči a pozeral televízor a povedal mu: „ ty budeš biť moju mamu?“, po čom D. E., ktorý už stál, uderil do tváre, následkom čoho D. E. spadol na zem, kde ho A. B. dvakrát kopol do oblasti rebier a raz do tváre do oblasti oka, čím spôsobil D. E. zlomeninu krčka ľavej stehennej kosti s posunom úlomkov, sériovú zlomeninu rebier číslo 9,10 a 11 vpravo s posunom úlomkov, zlomeninu nosovej kosti s posunom úlomkov, zlomeninu prednej steny čeľuste a čuchovej kosti vľavo a pomliaždenie čelovej oblasti hlavy vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia 3 mesiace.

Za to bol obžalovaný A. B. odsúdený podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. d), § 37 písm. h), m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 7 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d), § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému A. B.:
- trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/100/2019 zo dňa 20.12.2019, právoplatným dňa 12.02.2020, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 /dvanásť/ mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia,

- trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 1T/46/2019 zo dňa 09.10.2019, právoplatným dňa 05.11.2019, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie v konaní Okresného súdu Zvolen sp.zn. 0T/59/2019,

- trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 0T/59/2019 zo dňa 04.06.2019, právoplatným dňa 04.06.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 /desať/ mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia,
ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalej vyslovil, že v ostatných častiach zostávajú trestné rozkazy

- Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/100/2019 zo dňa 20.12.2019, právoplatný dňa 12.02.2020,
- Okresného súdu Zvolen sp.zn. 1T/46/2019 zo dňa 09.10.2019, právoplatný dňa 05.11.2019,
- Okresného súdu Zvolen sp.zn. 0T/59/2019 zo dňa 04.06.2019, právoplatný dňa 04.06.2019, nezmenené.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 35 942 436, škodu titulom liečebných nákladov vo výške 2.281,94 € (dvetisícvestoosemdesiatjeden eur a deväťdesiatštyri centov).

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podali odvolania okresný prokurátor proti výroku o treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ktoré dodatočne písomne odôvodnili.

Okresný prokurátor písomným podaním zo dňa 26.6.2023 dodatočne písomne odôvodnil. V podanom odvolaní uviedol, že pokiaľ ide výšku trestu má za to, že v danom prípade bol obžalovanému ukladaný mierny trest, a to aj napriek tomu, že mu bol ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody. Vyslovil názor, že za spáchaný skutok mal byť v danom prípade ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody v podstatne vyššej výmere a to minimálne vo výške navrhovanej prokurátorom, pritom poukázal na charakter skutku a spôsob jeho spáchania, keďže spáchaním skutku došlo k vážnym následkom na zdraví poškodeného D. E.. Taktiež poukázal, že obžalovaný mal poškodeného jednoducho udrieť do tváre a v bezbrannej polohe na zemi ho mal zároveň opakovane kopnúť do oblasti rebier a tváre s tým, že došlo k spôsobeniu zranení v podobe zlomeniny krčka ľavej stehennej kosti s posunom úlomkov, sériovej zlomeniny rebier číslo 9, 10 a 11 vpravo s posunom úlomkov, zlomeniny nosovej kosti s posunom úlomkov, zlomeniny prednej steny čeľuste a čuchovej kosti vľavo a pomliaždeniu čelovej oblasti hlavy vľavo. Rovnako pokiaľ ide o dobu liečenia, táto bola stanovená v trvaní 3 mesiacov. Vzhľadom na spôsob spáchania skutku a s tým spojené následky na zdraví v podobe liečenia v trvaní 3 mesiacov možno konštatovať, že ide o mimoriadne závažný skutok vysokej intenzity. V ďalšom poukázal na početné odsúdenia obžalovaného pre rôzny druh trestnej činnosti s tým, že obžalovaný bol pred spáchaním skutku celkovo 3 krát súdne potrestaný a to aj nepodmienečným trestom odňatia slobody. V súvislosti s výškou ukladaného trestu súd aplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu v zmysle ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona, avšak s uvedeným postupom súdu nemôže súhlasiť, nakoľko má za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky na takýto postup a ani nebol daný dôvod k aplikácii tohto ustanovenia. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti a osobu obžalovaného je toho názoru, že neboli celkom naplnené zásady týkajúce sa ukladania trestov a dôvody k aplikácii ust. § 39 Trestného zákona. V prípade obžalovaného je toho názoru, že súhrnný trest odňatia slobody v uloženej výške dostatočným spôsobom nezabezpečí ochranu spoločnosti zabránením obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti a nevytvorí podmienky k jeho prevýchove. Záverom navrhol, aby krajský súd rozhodujúci o odvolaní napadnutý rozsudok Okresného súdu vo Zvolene zrušil a vo veci rozhodol sám, prípadne vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie.

Obžalovaný odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne podaním zo dňa 3.8.2023. Uviedol, že s vydaným rozsudkom nesúhlasí a preto voči nemu zahlásil odvolanie, a to proti výroku o vine a výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Nestotožňuje sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu v tom smere, že by bola dokázaná jeho účasť na skutku, pričom vyslovil názor, že zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Ďalej uviedol, že zastáva opačný názor ako súd prvého stupňa. Na základe vykonaného dokazovania výsluchmi viacerých svedkov a oboznámením všetkých dôkazných prostriedkov v súlade s tým, ako to navrhol prokurátor, považuje za jednoznačne preukázané, že sa skutok nestal tak ako je uvedený v rozsudku a že ho nespáchal.

Je presvedčený, že právne posúdenie zisteného skutku je nesprávne, pretože nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu kladeného mu za vinu, kedy orgánmi činnými v trestnom konaní a ani z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nebola dostatočne objasnená a preukázaná jeho vina. V súvislosti s predmetnou trestnou vecou poukazuje ako obžalovaný na to, že v priebehu celého trestného konania sa nevyskytol žiaden hodnoverný priamy či nepriamy usvedčujúci dôkaz, preukazujúci skutočnosť, že sa dopustil skutku tak, ako uviedol súd prvého stupňa vo výroku odsudzujúceho rozsudku. V ďalšom spochybňuje zákonnosť vykonaných dôkazov. Poukázal, že záznam o podaní oznámenia zo dňa 21.05.2019 bol prečítaný ako listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.04.2022, ktorého sa nezúčastnil a teda nebol prečítaný v jeho prítomnosti a nemal možnosť sa k oznámeniu vyjadriť, a teda tento dôkaz nebol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku na to, aby mohol byť použiteľný pri uznaní jeho viny. Taktiež spochybňuje aj dôkaz v podobe prepisu záznamu tiesňového volania na linku č. 158, z ktorého vyplýva, že dňa 21.05.2019 volal na tiesňovú linku polície D. E., pričom boli vyhotovené dva prepisy záznamu z DVD nosiča, oba s dátumom 15.05.2020, pričom nie je zrejmé z akého dôvodu boli vyhotovené rôzne záznamy a teda má za to, že aj hodnovernosť tohto dôkazu je spochybnená a je tento dôkaz nepoužiteľný. Ďalej uviedol, že poškodený uviedol inú stranu, na ktorú mal byť kopnutý, ako mu vznikli zranenia vyplývajúce zo znaleckého posudku. Ďalej poukázal, že poškodený na poslednom hlavnom pojednávaní dňa 31.03.2023 sa vyjadril, že ho nepovažuje za osobu blízku, preto zastáva názor, že nie je naplnený osobitný znak hmotného predmetu útoku kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedený v § 155 ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 127 ods. 4 Trestného zákona.

Na základe uvedeného zastáva názor, že úvahy a závery prvostupňového súdu prezentované v napadnutom rozsudku boli nesprávne. Má za to, že vykonané dokazovanie nevyznieva jednoznačne v jeho neprospech a nie je tu ani ucelená reťaz priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by bezpochyby preukazovali jeho vinu. Poukazujúc na to, má za to, že súdu prvého stupňa sa nepodarilo zabezpečiť úplnú reťaz priamych alebo aj nepriamych dôkazov, z ktorých by bolo možné vyvodiť bezpečný záver o tom, že sa skutok stal tak ako mu je kladený za vinu. Preto apeluje na uplatnenie princípu „in dubio pro reo“, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), alebo písm. b), alebo písm. c), alebo písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vrátil vec na ďalšie konanie alebo, aby odvolací súd rozhodol vo veci sám.

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie o odvolaní v neprítomnosti obžalovaného A. B., keďže obžalovaný písomne ospravedlnil svoju neúčast' na verejnom zasadnutí a požiadal, aby súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol vyhovieť odvolaniu okresného prokurátora z dôvodov uvedených v podanom odvolaní. Odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí navrhla, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvého stupňa zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Alternatívne, aby odvolací súd vo veci rozhodol sám a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. Tr. por. zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

Odvolačný súd pripomína, že vo veci už rozhodoval na základe podaného odvolania prokurátorom, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/35/2020 z 25.04.2022, ktorým bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen č. k. 3 Pv 251/19 zo dňa 10.07.2020, pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 127 ods. 4 Trestného zákona, na tom istom skutkom základe, ako je to aj v prejednávanej veci. Tunajší krajský súd uznesením sp. zn. 5To/77/2022 zo dňa 29. novembra 2022, podľa § 321 ods. 1 písm. a) písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil cit. rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Na základe rozhodnutia krajského súdu Okresný súd Zvolen vo veci opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/35/2020 z 26.04.2023, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania.

Napriek odvolacím námietkam obžalovaného A. B., odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie o vine boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por., ak súd prvého stupňa postupoval podľa cit. ustanovenia, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný A. B. namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Odvolačný súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného A. B. boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje. V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného k skutkovým okolnostiam odvolací súd zdôrazňuje, že si argumentáciu súdom prvého stupňa uvedenú v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu osvojil a ňu odkazuje a bolo by nadbytočné ju na tomto mieste znovu opakovať, napriek tomu odvolací súd k veci dodáva.

Obžalovaný A. B. popiera spáchanie žalovaného trestného činu, pričom uviedol, že nikomu nič neurobil.

Zo spáchania trestnej činnosti je však obžalovaný usvedčovaný výpoveďou poškodeného D. E.. Poškodený síce, keď bol prvýkrát vypočutý na hlavnom pojednávaní neusvedčoval obžalovaného zo spáchania skutku, keď uviedol, že sa lieči na schizofréniu, epilepsiu a nepamätá si niekedy ani aký je deň ani týždeň a nevie ani povedať, kto spáchal ten skutok. Potom, čo bol prvý rozsudok okresného súdu odvolacím súdom zrušený a vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 31.03.2023 okrem iného uviedol, že v deň skutku si pamätá, že tam bol veľký krik, myslel si, že obžalovaného mama pije, vtedy zbliakol, ruku natiahol, ale potom odišiel. Pozeral doma televízor, keď prišiel obžalovaný a dal mu kopačku do hlavy a už ďalej nevie čo bolo, bola to riadna rana. Toto sa odohralo v jeho byte, pričom obžalovaný prišiel zo svojho

bytu, ktorý je vedľa. Nevie, či mu obžalovaný aj niečo hovoril, lebo je trochu nahluchlý. V ten deň sa trochu popilo, ale nie veľa. Mal zlomený nos, sánku, bedrový kĺb, rebrá. Obžalovaný úder smeroval do hlavy, ranu dostal spredu na pravú stranu tváre, v oblasti pravého oka a líca.

Vzhľadom k tomu, že poškodený na poslednom hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa zmenil svoju výpoveď, ktorou usvedčoval obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, bolo potrebné urobiť jej analýzu v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že okolnosti, ktoré tvoria žalovaný skutok poškodený popísal aj v zázname o podaní oznámenia zo dňa 21.5.2019 (č.l. 254). Krajský súd v tejto súvislosti pripomína, že trestné oznámenie spadá procesne do kategórie „všetkého“ v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku, lebo za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona vrátane „oznámenia“. Námietka obhajoby, že obžalovaný sa nemohol vyjadriť k tomuto dôkazu, pretože nebol prítomný na hlavnom pojednávaní, keď bol dôkaz oboznámený, je irelevantná, pretože hlavné pojednávanie bolo vykonané v súlade s ust. § 252 ods. 2 Trestného poriadku, a to za prítomnosti jeho obhajcu, ktorý sa mohol vyjadriť k uvedenému „oznámeniu“. Ďalšou dôležitou skutočnosťou pri hodnotení výpovede poškodeného je aj dôkaz v podobe prepisu záznamu tiesňového volania na linku č. 158, z ktorého vyplýva, že dňa 21.5.2019 volal na tiesňovú linku polície D. E., kedy mal uviesť, že ho mal napadnúť „mladý A. B.“, pričom ide o jeho suseda a napadol ho v jeho byte v kuchyni, kopal ho ako do lopty. To, že vo veci mali byť vypracované dva prepisy z uvedeného záznamu je nepodstatné, podstatný je obsah záznamu, ktorý je jednoznačný. Taktiež na hodnotenie dôkaznej situácie má vplyv aj lekárska správa zo dňa 5.6.2019, z ktorej vyplýva, že poškodený mal byť napadnutý susedom.

Výpoveď poškodeného je verifikovaná aj znaleckým posudkom. K mechanizmu vzniku zranení znalec uviedol, že vznik zlomenín rebier je možný buď pri páde na hrudník s kompresiou hrudníka alebo značným násilím – úderom priamo na oblasť hrudníka. Znalec zároveň uviedol, že nepredpokladá vznik zlomenín rebier vpravo pri páde, keďže poškodený spadol na ľavý bok. Všetky utrpené zranenia mohol poškodený utpieť pri predmetnom napadnutí, ako to opísal pri podaní oznámenia dňa 21.05.2019. Vzhľadom na rozsah poškodenia tvárových kostí išlo o veľmi silný úder smerujúci do oblasti ľavej očnénice. Veľmi pravdepodobne išlo o kopnutie do tváre s náprahom. Zlomenina stehennej kosti vzniká pri akcelerovanom páde. Pokiaľ aj poškodený uviedol inú stranu, do ktorej bol kopnutý, nie na ktorej mu vznikli zranenia vyplývajúce zo znaleckého posudku, tak takéto vyjadrenie poškodeného je potrebné posudzovať aj rozsahom jeho zranení, a preto je možné akceptovať, že poškodený si nemusel detailne pamätať všetky skutočnosti, a to aj za situácie, keď poškodený uviedol, že obžalovaný mu dal kopačku do hlavy a už ďalej nevie čo bolo.

Pokiaľ obhajoba poukazuje na vyjadrenie poškodeného, že obžalovaného nepovažuje za osobu blízku, tak táto skutočnosťou je otázkou právnou a nie je vecou hodnotenia procesnej strany. Blízkou osobou sa na účely Trestného zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Blízkou osobou na účely trestných činov sa rozumie aj osoba, ktorá sa podieľala na výchove páchatela, a to aj v minulosti. V danom prípade bol podstatný vzťah v čase spáchania skutku a nie po skutku. Poškodený v čase skutku žil s matkou obžalovaného, obžalovaného vnímal ako syna, staral sa o neho, čo poškodený potvrdil v prípravnom konaní. Taktiež sám obžalovaný vo výpovedi dňa 27.2.2020 uviedol, že poškodený pomáhal s jeho výchovou, aj sa o neho staral. Na základe uvedeného preto odvolací súd neakceptoval argumentáciu obhajoby.

Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal aj s dôkazmi, ktoré boli v prospech obžalovaného. Odvolací súd si v tomto smere osvojil argumentáciu okresného súdu a preto v ďalšom na ňu odkazuje.

Na základe uvedeného odvolací súd neakceptoval obhajobu obžalovaného prezentovanú v podanom odvolaní. Z prevedeného dokazovania totižto bolo jednoznačne preukázané, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný A. B.. Okresný súd po právnej stránke správne kvalifikoval konanie obžalovaného ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona a § 127 ods. 4 Tr. zák., pretože inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe.

Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojoľle.

Odvolačí súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, a to spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ale i generálnu a individuálnu prevenciu. Odvolačí súd pripomína, že nemenej dôležitá je zásada individualizácie trestu, obsiahnutá v rámci § 34 ods. 4 Trestného zákona, ktorá ustanovuje povinnosť súdu pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadnúť na konkrétne okolnosti trestného činu, vrátane priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, osobné pomery páchatel'a a možnosti jeho sociálnej reintegrácie. Za zákonný a správny potom považoval odvolačí súd, čo do druhu trestu a jeho výmery, aj výrok o treste v napadnutom rozsudku.

Aj odvolačí súd dospel k záveru, že trest ukladaný v modifikovanej trestnej sadzbe by bol neprimerane prísny a plnil by len represívnu funkciu a nie aj výchovnú funkciu, preto v prejednávanej veci sú splnené podmienky na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., za použitia obmedzujúceho ustanovenia § 39 ods. 3 písm. d) Tr. zák., podľa ktorého súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky. V danom prípade napriek námietkam prokurátora boli splnené podmienky na aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia s prihliadnutím na osobné pomery obžalovaného, ktoré spočívajú v jeho mladom veku (v čase spáchania skutku mal obžalovaný 18 rokov a 1 mesiac) a tým súvisiacej jeho emočnej nevyrovnanosti. Pokiaľ okresný súd obžalovanému vymeral trest odňatia slobody vo výmere štyri roky a šesť mesiacov, odvolačí súd ho považuje za adekvátny. Odvolačí súd konštatuje, že trest navrhovaný prokurátorom by plnil len represívnu funkciu a nie aj preventívnu, čo je v rozpore so zásadami ukladania trestov. Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil súhrnný trest, keďže prejednanú trestnú činnosť spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok (trestné rozkazy) za iné jeho trestné činy, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu. Keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, preto ho okresný súd správne zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody, do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Odvolačí súd nezistil pochybenie ani vo výroku, ktorým okresný súd obžalovanému uložil povinnosť uhradiť spôsobenú škodu poškodenej Dôvere zdravotnej poisťovni, a.s. vo výške 2.281,94 Eur, titulom náhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť u poškodeného D. E., pretože si poškodený náhradu riadne a včas uplatnil, a táto bola verifikovaná listinnými dôkazmi.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolania prokurátora a obžalovaného A. B. v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.